

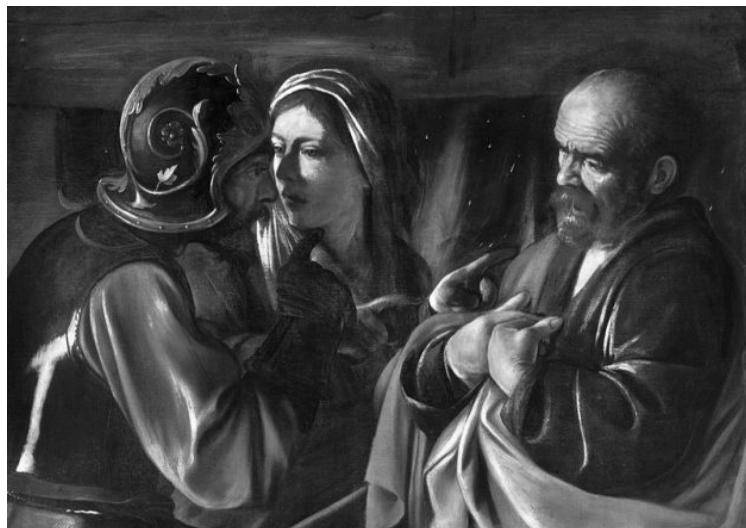

KRISTENT

Perspektiv

Håb for en kristen, der falder

Peters fornægtelse af Jesus

Højhed - værdighed i kirke og hverdag	2
---------------------------------------	---

Djævelen: Virkelig eller overtro? Fra Helvedes Blækhus - brev 7	4
---	---

Evangeliet om Jesus - view over Romerbrevet	8
---	---

Frelst, men stadigvæk en synder Johannes' spiritualitet 3	12
---	----

Hvorfor Gud? Klagesang, når livet ikke mere er værd at leve (Jobs Bog kap. 3)	18
---	----

Højhed

Værdighed i kirke og hverdag

"Han tager ikke glansen af livet. Han højner din morgen og kvæld", synger vi i en sang.

Dette med "at højne" finder ikke gehør i tiden. Det flade er mere i kurs.

På en måde er det sådan i dag, at alt helst skal være underholdning eller have underholdningens præg. Det seriøse får sjældent lov til at optræde på egne præmisser. Endelig ikke for meget alvor, endelig ikke for meget tankevirkksomhed.

Det, man i gamle dage kaldte "lagkageshowet", og som entertainere som Volmer Sørensen, Svend Pedersen og Otto Leisner stod for, ser man ikke mere. En operaarie, et balletindslag, et stykke klassisk musik, en tryllekunst, en artistoptræden, en komiker, en konkurrence og en skønsang, er for længst forsvundet; ingen gider se den slags mere lyder mantraet, og det skal nok have sin rigtighed.

Ind er kommet standup-komikeren, det ironisk distancerende, det flade, det sjofle og uforkammede, og vil jeg føje til, men nok på egen regning, det gabende kedsommelige. Men lad det nu være, nostalgi kommer man ikke langt med, højest til at blive opfattet som gammel og sentimental.

Alligevel kan man længes efter højhed. Højhed i hverdagen, højhed i kirken, højhed i sproget og omgangstonen, højhed i ægteskabet, højhed i

Af Louis Nielsen

underholdningsverdenen og i kunst og kulturlivet. Højhed, men uden snobberi. Højhed som hjertets højhed og dannelse, ikke som facade. Højhed som kommer af det at være skabt i Guds billede. Højhed som skønhed i stedet for villet grimhed, højhed som løfter og udfylder i stedet for at sænke og reducere.

Umiddelbart synes det godt med tidens lighedstanke, og dybest set er vi lige, ikke mindst ved, at vi alle skal dø og vende tilbage til støvet, lige også ved, at vi alle er syndere. Men lighedstanken har også sin bagside, for det er sjældent den højner, snarere sænker den. Vi behøver forbilleder at forme vort liv efter, nogen vi respekterer, beundrer og gerne vil ligne. Med andre ord behøver vi højnelse eller dannelse.

Det er rigtigt, at i kirken er vi mere lige end vi er andre steder i samfundet, for i kirken er vi fælles om mere. Alle er vi Guds børn i troen, alle er vi arvinger hos Gud, alle er vi ét i Kristus.

Alligevel formaner Det Nye Testamente os til at have respekt for hinanden og til at give agt på hinanden, ja til at "agte de andre højere end os selv". I kirken forfladiger vi ikke relationerne, tværtimod højner vi dem, fordi vi alle er iboet af Guds Ånd og alle er templer for den treenige Gud. Godt nok med

at klappe hinanden på skuldrene, gi' knus, sige "du" til hinanden, omgås hinanden ved fornavn. Men det må ikke hindre, at vi har respekt for hinanden og omgås respektfuldt.

Værdighed i Guds hus

I en kristen kontekst giver det dyb mening at tale om "værdighed", et begreb, som Det Nye Testamente lægger megen vægt på. "Værdighed" og "højhed" går godt i spænd sammen; de er tæt på at være synonymmer.

Værdighed viser vi på den måde, vi "færdes i Guds hus" på. "Guds hus" er den levende Guds kirke, ikke kirkebygningen, men når vi mødes i kirkebygningen for at fejre gudstjeneste, så er vi Guds hus. Så dæmper vi vor snak og vor latter og ifører os den andægtighed, som sømmer sig for Guds hus med vores kollektive bevidsthed om, at vi er her for at møde Gud, lytte til ham, mærke ham gennem bønner, gennem fællesskabet, gennem Ordets forkyndelse, gennem salme- og lovsangen og gennem brødet brydelse.

Det bør også mærkes gennem vore ord og vort sprog. Ikke at vi ikke skal være os selv og bruge vore egne jævne ord, men vi har også brug for det særlige kirkelige sprog, for det liturgiske, for bekendelserne og vel-signelserne, som der findes så mange af

i Bibelen.

Vi har brug for gudstjenestens højhed, brug for at tiltale og kende Gud ikke bare i barneværelsets sprog, men også i templets og Guds åbenbaringers sprog. Brug for at nærme sig ham, som “er den højt ophøjede og som bor i et utilgængeligt lys”, ham, som er “Evighedernes Konge og Gud”, Herren Gud, hellig og almægtig, som “var, som er og som kommer”. Vi har brug for at løfte vore øjne til Ham og synge med på serafernes og de himmelske hæres lovsang.

Den højhed må der gerne være mere af også i vore menigheder, også selvom vi ikke opfatter os som hverken katolikker eller højkirkelige iøvrigt.

Højhed i hverdagen

Men vi har også brug for højhed i andre af vort livs sammenhænge, f.eks. i

ægteskabet. Blot at få hverdagen til at hænge sammen er nok en indvending, vi vil høre fra mange. Vi skal have den største respekt for hverdagen og hverdagssammenhængen, ingen tvivl om det, men samtidig skal vi passe på ikke at blive for hverdagsgrå.

For så er der fare for, at livet bliver for surt og for trist for os, og vi kan komme til at føle trang til at bryde ud. Ikke mindst er vores indbyrdes omgangstone vigtig, den måde vi taler til hinanden på, tiltaler hinanden og omtaler hinanden.

Det er også noget vore børn lægger mærke til og tager til sig. Når vi læser i Bibelen kan vi godt få det indtryk, at ægteskab ofte har været en pligtting bestemt af andre. Alligevel er der også antydninger i Bibelen af romantik, af erotisk betagethed af hinanden, af forelskelse, f.eks. Isak i forhold til Rebekka og i opfordringen til ligefrem at

“beruse sig i hendes kærlighed”. Salmernes Bog indeholder et hyldedigt til kongedatteren, Ordsprogenes Bog en ægtemands hyldesttale til sin ægteviv, Højsangen er fyldt af højestemt poesi om ægteskabet og den erotiske kærligheds sødme.

Som Guds folk er vi et “kongeligt folk” og et “præsteligt folk”; det skulle man mene måtte sætte sit præg på os, og vores opgave er da også at “forkynnde hans guddomsmgt. Grundtvig har sagt det så kort og så klart:

“Så er vi alle kongebørn,
skønt fattige og ringe,
og højere end nogen ørn
kan håbet sig opsvinge,
når Jesus er vort hjerte nær,
som Herre mild og broder kær,
som barn med englevinge”.

Bøger

”Med evangeliet i centrum - Gud, forandring og hverdagsliv” af Tim Chester og Steve Timmis, oversat af Henrik Bartholdy; Lohse 2013.

Det var med nogen skepsis, at jeg købte denne bog. Bøger til gruppesamtaler og selvhjælp har længe oversvømmet markedet, og ærlig talt er jeg blevet træt af dem, måske uretfærdigt.

Alligevel overvandt jeg min modvilje, da jeg så, hvilket forlag det var, som var udgiveren af den oprindelige engelske udgave, The Good Book

Company.

Formålet med bogen er at få evangeliet ind i dagligdagen og hverdagslivet, og det må mange af os erkende, at vi har svært ved. Men det lykkes og lykkes på en overordentlig god måde for de to forfattere, begge præster i den anglikanske kirke.

Hvert af de 14 afsnit indledes med et til flere konstruerede hverdagseksempler (“Overvej det her”). Derefter kommer en udvalgt bibeltekt (“Bibelsk baggrund”) og en præsentation (“Læs mere om det”), som sætter fokus på, hvilken inspiration i hverdagen denne bibeltekt giver os, og endelig sluttet der af med de obligate spørgsmål til samtale (“Spørgsmål til samtale”).

Det er en god måde at gøre det på. Temaerne i de 14 studier er:

Evangeliecentreret forandring; Et liv for Gud; Et liv for andre, Et liv med mirakler; Evangeliecentrerede perspektiver: Se op til Gud; Se tilbage til korset; Se rundt på det kristne fællesskab; Se frem mod evigheden; Evangeliecentreret liv: Beslutninger; Relationer; Venner; Horisont; Ejendele og Lidelse.

Alle sammen vigtige ting, som man vil kunne få gode samtaler om både i bibelkredse, netværksgrupper og med sig selv. Bogen være varmt anbefalet til personlig opbyggelse, til berigende samtale, til inspireret menighedsliv.

Louis Nielsen

Fra Helvedes Blækhuis

Brev 7: Djævelen virkelig eller overtro? - del 2

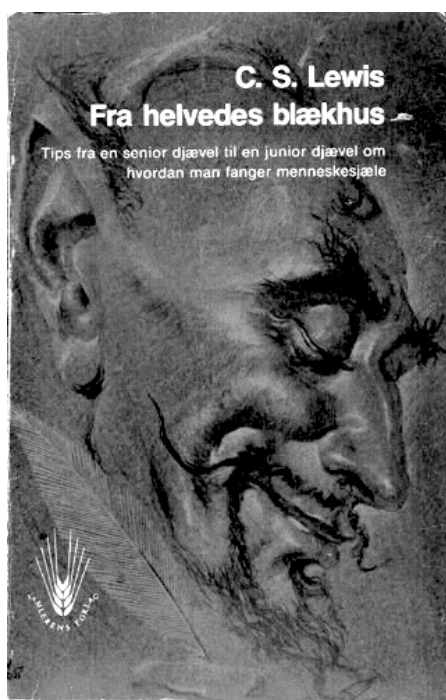
Af Louis Nielsen

Vi sluttede vores sidste artikel i denne serie med Lewis' bemærkninger om "videnskaben gjort følelsesbetonet". Det var endnu fremtid, dengang Lewis skrev herom, omend fremtid under udvikling. Siden har udviklingen bevæget sig så meget længere i den retning og verden blevet mere modnet til endetidens antikristelige forførelse.

Ingen af os ønsker at være mørkemænd og modstandere af tingenes sande og virkelige sammenhæng, og hvis det, som driver forskningen, er objektivitet og ikke forudfattede meninger og følelser, så kan vi som kristne kun hilse den velkommen, for så er den klart indenfor det mandat, Gud tildelte mennesket i skabelsen af det.

Så arbejder den også ydmygt og erkender sin begrænsning og sin mulighed for at tage fejl. Så fører den sig ikke skråsikkert frem og ligefrem dikterer mennesker, hvad de skal tro, mene, tænke og føle. Men er det ikke lige det, som er sket eller er ved at ske med megen videnskab, og som man kommer til at tænke på, når man ser den arrogance og det overmod, som nogle reræsentanter for videnskaben fører sig frem med?

Også på flere andre områder

mærker vi tendensen. Måske har de, som mener og tror, at udviklingen i klimaet er menneskeskabt, måske har de objektivt belæg for, hvad de tror. Men den måde, som de nedgør de såkaldte "klimaskeptikere" på, vidner ikke om objektivitet og nøgtern tænkning og vilje til sandhed, men snarere om vilje og søgen efter magt til at gøre deres sandhed til sandheden, den eneste tilladte sandhed om den ting.

Tilsvarende fænomener gør sig gældende f.eks. indenfor teologien og dermed i foruroligende grad indenfor kirken. Gud må her ikke opfattes som

hinsides, virkelig, handlende, tilstede-værende, skaber, "alt køds Gud", "verdens dommer", alvis og almægtig, konkret og personlig, og han skal være formet efter menneskets vilje og menneskets diktat. Åbenbaring findes ikke, frelseshistorie findes ikke, kun religionshistoriens menneskeligt udviklede Gud efterlades vi tilbage med. Ikke så mærkeligt, at kirkerne efterlades tomme og kristendommen som en religion hverken værre eller bedre end alle de andre religioner.

Samme tendenser ser vi også i den litterære verden, hvor en flok kultur-radikale sætter sig på litteraturen og den offentlige mening om, hvad der er god litteratur, og hvad der ikke er det, hvad der skal nyde fremme, og hvad der ikke skal det. Og vi ser det indenfor sundhedspolitik, pædagogik, alderdomsforskning og de sociale videnskaber.

Debatten om jødernes ret til at omskære deres otte dage gamle drengebørn er et skræmmende eksempel på, hvor udviklingen bevæger sig hen, for den efterlader os med et samfund, hvor ingen åben gudstro og deraf følgende praksis længere skal være mulig. Orwells forudsigelser om "nysprog" dukker op både her og der, og Gud må ikke længere være i det offentlige rum, hvor han heller ikke længere har noget

at skulle have sagt, for her er det rigtig nok os, som bestemmer. Historie og historisk fornemmelse ser man også helst afskaffet. Historien kunne jo komme på tværs.

Jo tiden er alvorlig og tidsånden regerer overalt. Helvedes mesterplan er begyndt at blive ført ud i livet. Om Djævelen i Karen Blixens liv og hos kendte og store navne i popmusikkens verden henvises til en artikel af Mikkel Vigilius: "Djævelens Ånd og Tidens Ånd"(nu også udkommet som bog).

Men Fangegarn har mere på hjerte i brev nr. 7, og til det vender vi os nu:

Jeg havde ikke glemt mit løfte om at overveje, om vi skulle lade patienten blive yderliggående patriot eller yderliggående pacifist. Alle yderligheder, undtagen overdriven hengivelse til Fjenden, bør opmuntres. Ikke altid, naturligvis, men i denne periode. Nogle tidsaldre er lunkne og selvtilfredse, og så er det vor opgave at lulle dem endnu fastere i søvn. Andre tidsaldre, som f.eks. den nuværende, er uligevægtige og tilbøjelige til partivæsen og strid, og det er vor opgave at virke opflammende.

Hver lille klike, der holdes sammen af en eller anden interesse, som andre ikke kan lide eller overser, har tendens til indenfor sine egne rammer at udvikle en glødende gensidig beundring og overfor den omgivende verden en hel del stolthed og had, som næres uden nogen skamfølelse, fordi disse følelser næres for "sagen"s skyld, og man ikke tror, de er rettet mod nogen person.

Dette gælder, selv når den lille gruppe oprindeligt er opstået for at tjene Fjenden selv. Vi ønsker, at Kirken skal være snæver, ikke blot for at desto færre mennesker kan lære Fjenden at kende, men også for at de, der gør det, kan erhverve sig den urolige inderlighed og den selvretfærdighed, der altid er i forsvarsstilling, som er typisk for et

hemmeligt samfund eller en klike.

Kirken selv er naturligvis forsynet med svære forsvarsanlæg, og vi har hidtil ikke haft held til at give den alle de kendetegn, der udmærker et parti; men underafdelinger indenfor Kirken har ofte fremkaldt strålende resultater lige fra kredsene omkring Paulus og Apollos i Korinth ned til høj- og lavkirkegrupperne i den engelske statskirke.

Her er stof til megen eftertanke.

Djævelen er naturligvis ikke interesseret i, at nogen skal have nogen som helst hengivenhed for Gud. Så det må frem for alt ikke ske, og Helvede vil udvise en hvilken som helst anstrengelse for, at det ikke skal ske. Midlerne og vejene dertil er underordnede.

En lunken og selvtilfreds tid er for Helvede en ønskværdig tid, for da er opgaven kun at gøre den endnu mere lunken og selvtilfreds og dybere hunsunken i søvn og dvale. Er det sådan en tid, vi lever i lige nu? Både ja og nej.

Nullerne var vel sådan en tid med velstand, fremtidstro og optimisme over hele feltet. Men globaliseringen var også begyndt og havde taget ny fart og med det finansielle sammenbrud i 2008 og den efterfølgende krise begyndte flere af de uønskede dønninger af globaliseringen at melde sig i vores del af verden. Arbejdsløsheden voksede, og flere lande stod over for trusselen om økonomisk sammenbrud, nettet

strammedes omkring de sociale ydelser og førte adskillige mennesker ud i fattigdom.

Umiddelbart ville man have forventet, at det ville have ført til stor social uro og oprør, men forbløffende nok er det værst tænkelige scenario ikke indtrådt. EU har haft tilstrækkelig magt over medlemslandene til, at det ikke er sket, men nu trues EU af manglende sammenhold, og det er svært at forudsige, hvad de kommende år vil bringe. En vis utryghed og uro er til stede, og kriserne omkring de mange uløste konflikter og krigssituationer i verden, ikke mindst i Mellemøsten og i Afrika vækker stigende bekymring.

Det samme gør den militante islamisme. Måske er vi på vej til Fangegarns næste scenario med fragmenteringen af samfundene. Måske mærker vi det ikke så meget i Danmark, men på verdensplan forholder det sig anderledes. F.eks. skærpes forholdene drastisk for kristne i Mellemøsten og i nogle af de afrikanske stater. Kristne begynder også at opleve sig selv som et til dels uønsket mindretal i flere af de europæiske lande.

Kirkens forsvarsværker

Yderliggående grupper af den ene eller den anden art har vel altid eller næsten altid været til stede i menneskenes samfund; farligt bliver det først, når disse griber til terror eller samfundet

kommer til at indeholde så mange af disse, at enheden og sammenhængen i folket undermineres og måske helt opløses.

Vi kender alle til eksempler på sektens væsen indenfor kirkens historie, ikke mindst frikirkernes, og Fangegarns beskrivelse af dynamikken i disse kan næppe være mere rammen. "Sandheden", underforstået Guds åbenbarede sandhed i evangeliet er naturligvis altid vigtig for kirken, og kirken har intet mandat til at give køb på det, den er en del af kirkens "svære forsvarsværker".

Men desværre har vi alle en tilbøjelighed til at opsplutte sandheden og gøre visse elementer af den til sandhed i absolut forstand og til at kæmpe indædt for denne vor egen version af sandheden, og så er vejen åbnet for sektisme. Alle hånede andre motiver blander sig i denne udvikling, såsom magtsyge, person- og gurudyrkelse, manipulation, bestikkelse og trusler, ja hele molevitten, og en sekt eller en sektersk gruppe, som tror sig at have monopol på "sandheden", er dannet.

Med "kirkens forsvarsværker" er den sørgelige sandhed nok den, at de er under nedbrud. Da Lewis lod Fangegarn skrive disse ord, havde Helvede hidtil ikke haft held med at forvandle kirken til en institution, som lod sig lede efter i hvilken retning nu vinden blæste. Men det er sket siden, men sket snigende og her på det seneste med foruroligende hastighed.

Det Nye Testamente taler om kirken som "den levende Guds kirke"; "min kirke" kalder Jesus den (Matt 16:18); den er "de helliges samfund" sammensat af alle, som påkalder Jesus som Herre, alle, som er "Guds udvalgte, hellige og elskede"; den er Guds helligdom, "et helligt tempel i Herren", elsket af Jesus, som har givet sit liv for den. Den er Herrens brud. Den er

bestemt til at arve Guds rige og Guds herlighed.

Jesus sagde om sin kirke, at "dødsrigets porte ikke skal få magt over den" (Matt 16:18); Han er jo den levende Herre og Frelser, som har overvundet døden og dødsriget, har "al magt i Himlen og på jorden" og har "dødens og dødsrigets nøgler" (Åb 1:18). Han er den, som vogter og bevarer sin kirke og har udrustet den med forsvarsværker, som først og fremmest er "sandhedens ord", evangeliet, formidlet til os gennem hans hellige profeter og apostle (1 Kor 3:10 ff.; Ef 2:20; 1 Tim 3:15 ff); fra dem har vi disse "kampvåben fra Gud, hvormed vi nedbryder tankebygninger og alt, som trodsigt rejser sig mod kundskaben om Gud og gør enhver tanke til en lydig fange hos Kristus" (2 Kor 10:4-5).

Udfordringen er så om kirken vil holde fast ved disse forsvarsværker og den grundvold, som er lagt, eller om den vil lade sig "slynge og drive hid og did af hver lærdoms vind, ved menneskers terningekast, når de med snedighed fører os på lumske afveje" (Ef 4:14).

Det valg burde ikke være svært, men der har været og der er situationer - og vores tid er lige netop sådan en tid - hvor kirken har ladet sig belejre af tidsånden og har ladet den bestemme, hvad der skal gælde som sandhed. Og da er kirken et let bytte for forførelse og manipulation og for Djævelens "snedige" snigløb (2 Kor 11:3; 12-15).

Pacifist eller patriot

Men Fangegarn har mere i posen, flere strategiske overvejelser, som Malurt skal gøre sig. Skal han f.eks. gøre sin "patient" til kæmpende patriot eller pacifist? For de fleste læsere af dette blad er det næppe et spørgsmål, som

de ofrer megen opmærksomhed. Men Lewis inddrager flere interessante siderefleksioner i hovedrefleksionen patriot eller pacifist.

I sig selv er det en overvejelse værd, hvordan sådan et rimeligt "neutralt" spørgsmål af Helvede kan bruges som en del i dets strategi. Men ofte er neutrale ting måske ikke så neutrale, som de lader. Alt, hvad der har potentiale til at tage magten over os og få os til at koble troen og samvittigheden fra, er brugbare redskaber i den krig, Helvede fører mod vor sjæl. Om vi ikke lærer andet af det her, så lad os lære det.

Det at føle sig anderledes og at være medlem af en lille gruppe, hvor ugleset den end må være i det øvrige samfund, giver nogle mennesker en vældig stimulation. Det er sandsynligvis en del af forklaringen på bandernes eksistens.

Som kristne må vi være beredt på at være et mindretal med nogle af de ulemper, som følger med at være et mindretal. Men vi må passe vældigt på, at vi ikke bliver paranoide, som finder behag i at være et mindretal og behag i de chikaner, som kan møde os. Jesus gjorde det klart for sine disciple, at omgivelsernes måde at reagere over for dem på, ville svare nøje til den måde, omgivelserne reagerede over for ham på. Kristne må altid være rede til at bære "Kristi forhånelse" (Heb 13:13), men skal ikke isolere sig fra familie, naboer, kolleger og samfund.

Og vi skal være os bevidst om vor tænkning her, og vi bør i en situation med modgang og modstand nøje overveje, hvorfor vi møder modstand; om det nu skyldes vores forhold til Herren Jesus Kristus eller det måske kunne skyldes nogle af de andre psykologiske årsager til, at det føles dejligt ikke at være som de andre.

Spørgsmålet om krig eller pacifisme, om at være militærnægter eller en del af hæren er ikke så ligetil, som det no-

gen gange gøres til.

“Krig” er vel aldrig en god ting. Teologisk kan det drøftes, om der er sådan en ting som “en retfærdig krig”, men det er et uhyre komplekst problem. Måske er nogle krige begyndt som “retfærdige” krige, men har som sejren var indenfor rækkevidde udviklet sig til rene hævntogter.

Krig er altid en frugt af menneskets synd, en kulmination af syndens frugter i de menneskelige og folkelige relationer. Men krig kan være et nødvendigt onde, men aldrig den ideelle og fuldkomment retfærdige løsning. Ingen af os kan forherlige krigen, som altid har mange uskyldige ofre. Men pacifisme er heller ikke en kristen tilgang til problemet. Snarere er det en humanistisk, ofte meget følelsesladet og også naiv forestilling om, at fred, uanset omkostningerne iøvrigt, altid er at foretrække frem for krig. Men det er at lukke øjnene for, at freden kan have for høj en pris i form af undertrykkelse og ødelæggelse af talrige mennerskers liv og lykke. Nogen gange må man byde uretfærdighed og undertrykkelse trods og holde fast ved, at “nok er nok”. Det får os ikke til at forherlige krig, men nogle krige er nødvendige.

Helvede er for så vidt ligeglad, om “patienten” er det ene eller det andet; blot det tjener det formål at svække hans forhold til kristendommen:

Led ham så lige så stille skridt for skridt frem til det stadium, hvor religionen blot bliver en del af “sagen”, hvor kristendommen blot får sin værdi på grund af de udmærkede argumenter, den kan afgive til fordel for den britiske krigsanstrengelse eller pacifismen. Den holdning, du må være på vagt overfor, er den, hvor verdslige ting først og fremmest betragtes som noget, der giver mennesket lejlighed til at vise lydighed

Djævelen er ligeglad med om "patienten" er pacifist eller patriot, blot det tjener det formål at svække hans forhold til kristendommen

overfor Fjenden. Når du engang har gjort verden til et mål og troen til et middel, har du næsten vundet din mand, og det gør kun en meget lille forskel, hvilke slags verdslige mål, han forfølger. Forudsat at møder, pjecer, slagplaner, bevægelser, “sager” og kampanjer spiller en større rolle for ham end bønner og sakramenter og næstekærlighed, så er han vor - og jo mere “religiøs” (på de vilkår), han er, desto sikrere hører han os til. Jeg kunne vise dig et helt bur fuldt af smukke eksemplarer af den slags hernede.

En anden dagsorden

Djævelen søger til stadighed at aflede vores opmærksomhed fra det, som Gud vil med vort liv hen til en anden dagsorden. Han forsøgte sig med Jesus, men uden held. Han forsøgte sig i den tidlige kirke med strid om omskærelse og overholdelse af Moselovens forskrifter, og han har forsøgt det igen og igen ved at bringe ting og sager ind i kirken, som afleder opmærksomheden fra evangeliet og hen til disse ting og sager.

Kort sagt han søger at gøre “verden

til et mål og troen til et middel”. Men i forhold til evangeliet er alt relativt og af anden rangs betydning, og det skal vi ikke beklage, for det er med til at give den kristne en vidunderlig frihed.

Alt må underlægges evangeliet, og evangeliet og kun evangeliet må indtage førstepladsen i kristen lære og efterfølgelse. Ting og sager herunder mange religiøse ting og sager kan i sig selv være gode, rigtige og vigtige, men de må aldrig komme til at indtage evangeliets plads.

Kristne kan komme ud for trængsler, blive ramt af livets sorger og ulykker, tabe og miste, men ingen af disse ting heller bør fylde os så meget, at de opsluger os, døden ej heller. For i evangeliet er det evige og uforgængelige trådt ind i vort liv og vor sfære.

Gud har opfyldt og gennemført sit evige frelsesforsæt og sin frelsesplan fra tidernes morgen, og i Jesus Kristus og i troen på Ham vil han gennemføre den til sidste punktum. Det er det, evangeliet handler om. Lad os holde fast ved det og ikke lade Djævelen tage det fra os.

View over Romerbrevet

Evangeliet om Jesus

Af Louis Nielsen

Brevet begynder og slutter med ordet "Evangelium" og det understreger for os, at evangeliet er brevets hovedsag, dets tema, dets indhold:

"Evangeliet om Hans Søn" - "Ham som formår at styrke jer med mit evangelium og Jesu Kristi budskab" (1:1 og 16:25).

Paulus' brev til Romerne er nok det mest centrale af samtlige Paulus' breve, hans fuldt gennemtænkte præsentation af evangeliet om Jesus Kristus, Guds Søn. Evangeliet var for Paulus ikke noget at skamme sig over; tværtimod var det lige det, han var udvalgt til at forkynde. Han jublede over, at det var blevet hans lod, og intet, absolut intet - ikke forførelser, ikke modstand, ikke splid i kirken, ikke forfølgelser, eller liv og død - skulle komme mellem ham og evangeliet.

Romermenheden var ikke underlagt Paulus, men på en eller anden måde måtte han se Rom, byen som alle veje førte til.

Det var ligesom, hans mission var ufuldstændig, hvis ikke han også havde set Rom og proklameret Kristus i kejserrigets hovedstad.

Der er triumf i ordene i Apostlenes Gerninger 28:14: "Og så nåede vi til Rom". Vejen dertil havde været lang, lidelsesfuld og fuld af farer og strabadser. Men nu var de der endelig.

Ord med kraft til frelse

Nogen gange kan man få det indtryk, at kristne ser på evangeliet som grundvolden og som indgangsporten til kristenlivet, hvad det også er, men ellers betragter det, som det indledende første trin, som kristendommens ABC, hvorfra vi så skal se at komme videre.

Alt, hvad kristendommen i øvrigt indeholder og står for, er aspekter af evangeliet, følgevirkninger og frugter af evangeliet. Evangeliet er alt, og kristendommen udfolder sig og åbner sig ud fra evangeliet. Her er alt, hvad der er nødvendigt og tilstrækkeligt til at føre os sikre i havn, sikre til herlighed.

Alene de mange titler og navne med hvilket evangeliet er nævnt og beskrevet i Det Nye Testamente beviser vores påstand: "Evangeliet om Hans Søn" (Rom 1:3); "mit evangelium" (Rom 16:3), "evangeliet om Kristi herlighed" (2 Kor 4:4); "evangeliet om Kristi uransagelige rigdom" (Ef 3:8),

"fredens evangelium" (Ef 6:15); "evangeliet om herligheden hos den salige Gud" (1 Tim 1:11), "sandhedens ord, evangeliet om jeres frelse" (Ef 1:13).

Paulus ville ved Guds hjælp komme til Rom, og han ville ikke komme tomhændet, han ville komme med "Kristi velsignelse i hele dens fylde" (Rom 15:29), komme med evangeliet, budskabet, han var forpligtet over for, at alle folkeslag skulle høre det, budskabet, han ikke skammede sig ved, for heri var "Guds kraft til frelse for enhver, som tror, og kun heri "åbenbares Guds retfærdighed" (Rom 1:17) og i det bliver vi opmuntret ved "vor fælles tro" (1:12). Evangeliet er i aller højeste grad fællesskabsdannende og fællesskabsopbyggende, noget både de kristne i Rom og vi trænger til at blive mindet om og holde fast ved.

Evangeliet er bestemt glædelige, helsebringende nyheder, men først beder Paulus os om at se vor situation i øjnene. For hvordan er vor situation som mennesker på vej mod dommen og evigheden? Jøders ikke mindre end hedningers? Hvordan er det at være under Guds retfærdige vrede og harme, givet hen under konsekvensen af vor synd og vort oprør? Hvor fører det os hen? og hvad bliver udfaldet, når vi står der med munden lukket skyldig ind for Gud (Rom 3:19). Hvad slår da til, hvad vil kunne frelse os?

"Det danske folk" hed det i en artikel i Kristeligt Dagblad i går (22.10.13), vil have lov til at bestemme selv, hvilke dele af kristentroen de vil tro på, og hvilke de vil afvise. Det med synd og fortabelse vil det f.eks. ikke have med. Vi vil med andre ord ikke placere os under straffskyldigheden ind for Gud og under dommen. Men hvad så med frelsen? Ja den bliver en umulighed. Evangeliet kan kun blive de glædelige nyheder for os, når vi har slugt den bitre pille, at vi er fortabte

uden Guds frelse i evangeliet.

“Men nu” lyder det som med en trompetfanfare i kapitel 3 vers 21, “Nu er Guds retfærdighed åbenbart uden lov, bevidnet af loven og profeterne, Guds retfærdighed, som vi ikke har nogen som helst mulighed for at opfylde, den rækkes os, rækkes os som en gave, “ufortjent af Guds nåde ved forløsningen i Kristus Jesus” (Rom 3:24), rækkes os, som er syndere og har mistet Guds herlighed (Rom 3:23).

Kristi kors er kommet mellem os og Guds retfærdigheds krav på os, mellem os og Guds vrede over vor synd. Det fuldkomne sonoffer er bragt, og Gud selv står nu retfærdig, når han tilgiver, ja retfærdiggør den synder, som i tro tager imod den soning, som Jesus er for hans og hendes synd. Loven er tilfredsstillet, profeternes løfter og tale om den kommende Forløser og Forsoner er opfyldt. Her er triumf. Her er hvile, her er fred. Her er frelse og evig salighed.

Her er “fred med Gud” (Rom 5:1), fred baseret på retfærdiggørelse, forsoning og forløsning. Her er tillidsfuld adgang til Gud, her er nådestand, her er håb, som bærer også gennem modgang og trængsel, her er håb om Guds herlighed, her er jubel, jubel og glæde over Gud, som har vist os så megen nåde, så megen kærlighed, en kærlighed ikke mod venner men mod fjender, syndere, ugudelige. Det var for dem midt i deres kraftsløshed, hjælpeløshed og fortabthed, at Kristus døde til den bestemte tid. Det er også for dem, at han opstod og lever.

Og korset kaster ikke kun sit solskin over de tider, som er nu, den tid, vi kalder “efter Kristus”, men kaster lys helt tilbage til vor første stamfader, til Adam og alle, som er fulgt efter ham og er indesluttet i ham, som ved sin synd lagde alt øde. Men Jesus Kristus, den anden Adam, har genrejst alt,

hvad Adam nedbrød - ja, langt mere end det. Læg mærke til evangeliets insisteren på det. Keruberne med de flammende sværd er trukket tilbage, vejen til Livets Træ er sikret for Guds forløste folk.

Hvad vi ser her, kunne vi kalde frelsens frugt “for fuld udblæsning”.

Men retfærdiggørelsens frugt er også et nyt liv i helliggørelse, et liv med et forvandlet sind. (Rom 6:18-23; 12:1-2; 13:12).

Som retfærdiggjorte af tro har vi liv; nøgleordet i 1:17 insisterer med sit “skal leve” på det. På en måde (ikke lige nemt for os at forstå og forklare, og dog en del af kristenlivets erfaring) betyder troen på Jesus død, død over vort gamle liv, for vi er korsfæstet med ham; det betyder også begravelse, og det betyder opstandelse (kapitel 6), opstandelse her til et helt nyt liv, opstandelse hinsides dette liv til et evigt liv i Guds evige rige.

Loven med dens krav (kapitel 6, 7 og 8) og fordømmelse er løftet fra os, for vi døde i Kristus og med Kristus fra lovens krav. Han bar lovens fordømmelse for os (Rom 8:1), “blev synd” for os (2 Kor 5:21), blev ligefrem “en forbandelse” (Gal 3:13), han tog “dødens brod, som er synden”, lod den gennembore sig og frigjorde os dermed fra “syndens kraft, som er loven” (1 Kor 15:56). Og han gav os sin Ånd, Guds levende Ånd, som kommer til os som fornyelsens ånd med nyt liv, nye hjerter, ny vilje, ny kraft, med besegling på, at vi er Guds ejendom, med vished om, at vi er Guds børn, med pant på vor kommende arv hos Gud, med hjælp i al vor magtesløshed (kapitel 8).

Gud har villet evangeliet fra evighed. Hans suverænitæt er i evangeliet. Det er ikke Guds plan B, en nødvej, en kattelem, men hans plan A, hans design fra før verdens grund-

læggelse. Hans navn og hans ære er i evangeliet. Og dets adressat er “alle”, “de mange”, “folkeslagene” (Rom 15:18; 16:26; se også 2 Tim 4:17). Det er forudsagt i “hellige Skrifter” (Rom 16:26; Rom 15:7 ff.).

Modstand mod evangeliet

Desværre er det ikke alle, som tager imod evangeliet. Menneskehjertet kan være forfærdelig hårdt. Vi ser det ikke mindst illustreret i det jødiske folk. Kun Guds barmhjertighed kan ændre dette hårde menneskehjerte og gøre det åbent. Det er det, vi lærer af Israels historie, og det, som også vor egen erfaring af Guds nåde og godhed mod os, gør os begribeligt.

Men der er noget, som er større end menneskehjertets afstumpethed, trods og afvisning, Guds vilje til at frelse. Det må vi alle lade os trøste af, ellers så det mørkt ud for os. Guds trofasthed overstråler menneskets modstand. Gud har lovet, og det står fast. Og har Gud lovet at velsigne sit folk i Abraham, så velsigner han det, modstand, forhærdelse og synd til trods.

Vi bliver tavse og kun lovprisningens sprog bliver det tilstrækkelige sprog: “O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje! “For hvem kender Herrens tanker, eller hvem kan være hans rådgiver? Hvem har givet ham noget først, så han må gøre gengæld?” Thi fra ham og ved ham og til ham er alle ting. Ham være ære til evig tid! Amen” (Rom 11:33-36).

Hvad fremtiden bringer, ved vi ikke, og hvad vi vil få at se på vor Herres Jesu Kristi dag ved vi ikke, men uden tvivl vil vi blive overrasket, når Jesus åbenbares og hans herlighed ses i alle dem, som kom til tro (2 Thes 1:10). Vi har en stor og underfuld Gud, og evan-

Håb for en kristen, der falder

Peters fornægtelse af Jesus

Af Carsten Thomsen

Midt i gården havde de tændt et bål og slået sig ned om det, og Peter satte sig blandt dem. En tjenestepige så ham sidde ved ilden, kiggede nøje på ham og sagde: »Han dér var også sammen med ham.« Men han nægtede det og sagde: »Jeg kender ham ikke, kvinde!« Lidt efter var der en anden, som så ham og sagde: »Du er også en af dem.« Men Peter svarede: »Vel er jeg ej, menneske!«

En times tid senere var der en til, som forsikrede: »Jo, sandelig var han også sammen med ham; han er jo også fra Galilæa.«

Men Peter sagde: »Menneske, jeg ved ikke, hvad du taler om!« I det samme han sagde det, galede hanen. Herren vendte sig om og så på Peter, og Peter huskede det ord, Herren havde sagt til ham: »Før hanen galer i nat, vil du fornægte mig tre gange.« Og han gik udenfor og græd bitterligt.

Lukas 22:55-62

Den romerske statholder Plinius skrev i år 112 en indberetning til kejser Trajan om sine forhør af folk, der var anklaget for at være kristne.

Han plejede at spørge fangen tre gange "Er du en kristen?" Den anklagede beviste sin uskyldighed ved at nægte det og bagefter forbande Jesus. Denne forbandelse var bevis nok for autoriteterne om, at personen ikke var en kristen og kunne slippes fri. De andre, der nægtede, dem henrettede Plinius.

Nu melder historien ikke noget om, hvorvidt Plinius havde Peters fornægtelse i tankerne, men tankevækkende er det.

Beretningen om Peters fald er chokerende læsning. Bibelen tegner ingen glansbilleder af de troendes liv. Den udstiller fejl og svigt hos nogle af de kendteste og mest afholdte troende både i Det Gamle Testamente og Det Nye. Abraham, Moses, David og nu Peter.

Vi berøres alle af Peters synd - for hvordan kunne denne åndelige leder, denne Jesus-tro discipel falde så dybt. Ja, hvordan kunne han fortsætte i troen efter en sådan fornægtelse?

Peter var ikke fej, han var ingen bangebuks. Tværtimod. Han var den fødte karismatiske leder, den, som alle flokkedes om. Hans gaver var indlysende og mange. Folk blev begejstret i

hans selskab, han gik altid forrest og kunne inspirere de andre. Og alligevel svigtede han nærmest der, hvor vi følte han ville være allerstærkest. Da han skulle komme med den bekendelse, som han så stålfast før havde proklameret (Joh. 6:68)

Vi føler, at Peter stolede alt for meget på sig selv og sin egen styrke og selvtilstrækkelighed.

Der var ikke hold i hans "selvom alle de andre svigter - så vil jeg aldrig, aldrig svigte. Om jeg så skal dø, så vil jeg aldrig fornægte dig".

Den nat rystedes Peters grundvold. Ikke alene blev han bragt på knæ, da han fornægtede Jesus - hans livsdrøm brast også. Han havde fulgt en Messias, der skulle knuse alle fjender - romere og farisæere og alle, der stod hans Herre imod. Og nu hænger Jesus på et kors.

Tanken om at Jesus skulle dø var slet ikke faldet ham ind.

Måske var det denne fornægtelse, der blev vendepunktet for Peter - det bragte ham på knæ, hans selvtillidstrækkelighed blev en gang for alle knust.

Jesus er der i vort fald

Det er opmuntrende at se Jesus midt i denne beretning.

1. Jesus er der før Peter svigter: Han siger til Peter: "Jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du en gang vender om, så styrk dine brødre".

Hvor må disse ord ikke have trøstet Peter, da han i gråd vandrede væk fra forhøret af Jesus, væk fra sin Frelser. Peter bevarede sin tro. Eller rettere - Jesus bevarede den for ham. Peter angrede, græd og bekendte.

Det kan godt være, at det overraskede Peter, at han sådan kunne falde og svigte. Han forstod det ikke. Hvordan kunne han så pludselig fornægte selveste Messias - hvad skete der? Hvordan kunne jeg? Jesus er ikke overrasket - han vidste længe før, at det ville ske, og forberedte endda Peter på det.

Det er muligt, at vi bliver overraskede, når vi igen falder og svigter - det smerter Guds hjerte - men det overrasker ikke Jesus. I Jakob 3:2 står der: "Alle begår vi mange fejl". Ikke nogle få af os, men os alle - og ikke få fejl, men mange.

Tænk engang hvilken forbeder at have midt i fristelsen, midt i vores svigt. At have en hvis store opgave i Himlen er at gå i forbøn for os. Han bad for Peter - og han beder det samme for os i dag - at vi må holde fast ved Jesus på trods af, at vi synder.

2. Under fristelsen var Jesus der også. Der står: "I det samme han sagde det, galede hanen: Herren vendte sig

om og så på Peter, og Peter huskede det ord, Herren havde sagt til ham."

Midt i Peters svigt ser Jesus på ham, og det er et blik, som brænder sig ind i Peters bevidsthed. For altid. Er det et blik fyldt med foragt og kulde? Nej, jeg tror det ikke. Jesus er allerede på dette tidspunkt slemt forslået med stokkeslag og knytnæveslag. Og ud fra sit forslåede blødende ansigt ser han på Peter med dyb medlidenhed og kærlighed - ligesom for at minde ham om, at han stadig er elsket - og Peter kan ikke andet end gå bort og briste i gråd.

3. Jesus er der også efter Peters fornægtelse. Vi har den lidt underfundige beretning i Johannes-evangeliet, hvor Jesus efter opstandelsen tager Peter til side sammen med Johannes - og spørger ham tre gange "elsker du mig" - for ligesom at give Peter en chance for tre gange at bekende Herren igen.

Interessant nok spørger Jesus ham første gang: "Elsker du mig mere end de andre". Havde det været den gamle Peter, så havde han nok svaret: "Ja, selvfølgelig, Jesus, glem alle de andre vatnisser - du ved, at jeg er den eneste, du kan stole på. Jeg elsker dig mest. 110 procent".

Nu svarer Peter stille: "Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær". Og han bruger her ikke det stærkeste ord for kærlighed, der er på græsk. Der er kommet en sund ydmyghed og selverkendelse ind over Peter.

Jesus omfavner Peters svigt, både før, under og efter hans fald. Jesus beder for ham, er der midt i fristelsen og rejser ham også op efter faldet.

Jesus ønsker ikke at efterlade os i vort nederlag. Og som vi følger Peters liv, så var det heller ikke denne alvorlige fornægtelse af Jesus, der kom til at definere ham.

Jo, det blev nedskrevet af alle fire evangelister. Men Peters eftermæle er ikke "Fornægteren", han blev Peter

"Den tilgivne". Alt han behøvede var at se på Jesu forslåede ansigt og vide, at Jesus på korset havde betalt for den synd, Peter havde begået.

Jesus genopretter os

Skylden over fortidens synder kan hæmme os på mange måder. Knuge os og gøre os fortrykte. Eller vi kan sådan lidt Søren Brun-agtigt gå og græmme os over brister i vor karakter, som klumper sig sammen og giver grobund for mismod.

Satan ønsker mere end noget andet at binde os fast til skylden og synden - men Jesus ønsker at sætte os fri - så vi kan tjene og leve i hans tilgivelse, leve i den frihed og glæde, han giver.

Ved du, at Jesus beder for dig i dag? At din tro ikke må svigte? Han ser i dag på dig med et kærligt blik, og beder dig komme til korset med alt det, der plager dig. Jesus ønsker at genoprette dig og ønsker én ting af dig frem for alt andet. At høre dig bekende hans navn igen i dag.

Peter kunne nogle få uger efter stå på Pinsedagen og udråbe de befriende ord: "I dag kan vi atter ånde frit" - jeg kan godt lide de ord.

Tænk, hvor indespærret, isoleret og alene Peter måtte have følt sig. Kun en fuldt ud tilgivet og genoprettet Peter kunne med frimodighed nu så kort tid efter sige: Jo, de tider er kommet, da vi kan ånde frit. Jo, jeg fornægtede Herren, men jeg har på grund af korset lov til at søge tilgivelsen og glæden i Jesus.

Ordene i Mikas Bog 7:7-8 kunne lige så godt være sagt af Peter:

Jeg spejder efter Herren, jeg venter på min frelses Gud. Min Gud vil høre mig! Du skal ikke glæde dig over mig, fjende, for jeg faldt, men rejser mig igen, jeg bor i mørke, men Herren er mit lys.

“Jeres modstander, Djævelen”

Af Louis Nielsen

Med “Djævelen” forholder det sig nok for de fleste af os sådan, at nogle er alt for opmærksomme på ham og ser ham alle vegne, medens andre er alt for lidt opmærksom på hans tilstedeværelse.

Det problem vil vi forsøge at tage op i denne artikel.

På en måde kan vi sige, at evangeliet om Herren Jesus Kristus ret forstået har afmytologiseret tilværelsen så meget, at vi kan synge og synge i sandhed: “Aldrig ræd for mørkets magt, stjernerne vil lyse, med et Fadervor i pagt skal du aldrig gyse”. Vel ved vi, at der i verden er “såkaldte guder, både i himlen og på jorden, men for os er der kun én Gud, Faderen; fra ham er alle ting, og vi til ham. Og for os er der kun én Herre, Jesus Kristus; ved ham er alle ting, og vi ved ham” (1 Kor 8:5-6).

Men vi må heller ikke gå så langt i denne afmystificering af livet, at vi bliver materialister og reelt ateister i vor tankegang. Vi er endnu ikke fremme ved “verdensgenfødslen”, hvor al magt er overdraget Sønnen, og Sønnen selv “underlægger sig under ham, som har lagt alt under ham, for at Gud kan være alt i alle” (1 Kor 15:25-28).

Djævelen “går omkring” minder

Peter os om, som “en brølende løve”, og vi “skal stå ham imod, faste i troen” (1 Pet 5:8); “Satan”, siger Jesus til Peter, “gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte” (Luk 22:31-32).

“Ifør jer Guds fulde rustning”, skriver Paulus, “så I kan holde stand mod Djævelens snigløb” (Ef 6:11), og lidt længere henne i kapitlet skriver han: “Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle Den Ondes brændende pile” (vers 16).

I Johannes’ Åbenbarings syner beskrives kampen i Himlen mellem Mikael og hans engle og dragen, og hvorledes “den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan og som forfører hele verden (blev) styrtet til jorden og dens engle sammen med den” (Åb 12::7 ff.).

I Himlen udløser det jubelråb, men over jorden fremkalder det et veråb.

Vi forsager Djævelen

Disse skriftsteder minder os om, at vi skal tage Djævelen alvorligt, men heller ikke overalvorligt så vores opmærksomhed til stadighed er rettet mod ham. Vi skal ikke udvikle en neurose omkring Djævelen og hans gerninger,

hverken en kollektiv neurose eller en individuel. Det sker indimellem, at kristne gør det og bliver overspændte, og det er aldrig et kendetegn på åndelig modenhed; soberhed, nøgternhed og ædruelighed kendetegner et kristenliv, hvor Helligånden er i kontrol.

Vi “forsager Djævelen”, siger vi som optakt til at fremsige trosbekendelsen, og “vi forsager ham med alle hans gerninger og alt hans væsen”. Det var det, Jesus gjorde, da han i ørkenen fristedes af Djævelen.

Vi skal “være årvågne” og “stå ham imod”, var Peters formaning til os; vi skal “holde stand” og “løfte troens skjold” er Paulus’ råd til os. Troen på Jesus og den nye fødsel og dermed Jesu bevarelse og forbøn for sine er vort største værn mod ødelæggelse, destruktion og fortabelse, som altid er Djævelens higen.

Han kommer kun for “at stjele og slagte og ødelægge” og “jage dem fra hinanden”, men Jesus er kommet for at de “skal have liv og have i overflod” (Joh 10:10; 12).

“Gud er god, og gør godt, og hans miskundhed varer til evig tid” lyder et omkvæd, vi møder igen og igen i Det Gamle Testamente. “Gud er lys, og der intet mørke i Ham” forsikrer Johannes os om.

“Gud kan ikke fristes af det onde, og selv frister han ingen” forsikrer Jakob os om (Jakob 1:13).

Gud er også den almægtige, som også skabte verden i fuldkommen godhed, fordi Guds natur er godhed.

Derfor er det gådefuldt i mere end en forstand, at der er noget ondt i universet, personlig, bevidst og villet ondskab, men også upersonlig, ubevidst og instinktiv ondskab.

Djævelen i Bibelen

Bibelen udreder aldrig helt denne gåde. Det nærmeste den kommer på en forklaring på det onde i menneskene er Paulus’ opsummering i Romerbrevet 5:12: “Derfor: Synden kom ind i verden ved ét menneske, og ved synden døden, og sådan kom døden til alle mennesker, fordi alle syndede”.

Men slår vi op på grundfortællingen over alle grundfortællinger, så hører vi om Slangen, “Slangen, som var det snedigste af alle de vilde dyr, Gud Herren havde skabt” (1 Mos 3:1 ff). Slangen identificeres fortløbende i Skriften med Djævelen, med Satan, ikke så mærkeligt, at Jesus kalder ham “en løgner” og “Løgnens Fader”.

I fortællingen om Job møder vi ham som en af Guds “sønner”, som åbenbart har adgang til Guds tronrum, og som ligefrem forventes at skulle aflægge rapport om sin gerning til Gud. I Zakarias’ beskrivelse af ypperstepræsten Josva i hans fornedrelse og ynkverdighed optræder Djævelen også og optræder endnu engang som anklager (Zak 3:1 ff.).

På et eller andet tidspunkt i evighe- den før skabelsen synes Satan, en af tronenglene, at have gjort oprør mod sin Konge og Gud, Herren Gud den Almægtige, og forvandlede da fra “en strålende morgenstjerne” (Es 14:12), “som var i Eden, i gudshaven, fyldt

med visdom og af fuldendt skønhed, en salvet kerub” (Eze 28:12-17) til “den store drage”. Bagved det stærkt poetiske og mytologiske sprog aner vi en dybere hemmelighed, Satans og hans fællers oprør og fald.

Et af Djævelens kendetegn er, at han er en forfører og bedrager. Han ikke alene forførte vores første forældre til oprør mod Gud, men han har gjort det i Adams slægt lige siden.

Når så mange ikke tror evangeliet er det ikke fordi evangeliet mangler klarhed eller troværdighed, men fordi “denne verdens Gud” forfører dem, så “de ikke ser lyset, der stråler fra evangeliet om Kristi herlighed, Kristus, som er Guds billede” (2 Kor 4:4). På den måde leder Djævelen mennesker til fortabelse, hans lyst er netop at føre mennesker, mennesker skabt i Guds billede i evig fordærv.

Djævelen er også Fristeren, fristeren som søger at lede og lokke os ud i synd og frafald. Det gjorde han i Eden, og det gjorde han efterfølgende igen og igen gennem hele bibelhistorien.

Det gjorde han, da han konfronterede Jesus og forsøgte med sine “tilbud”, sine fristelser at lede Herren bort fra Guds bestemmelses vej med

Ham; han forsøgte igen senere igen- nem Peter, og hvem ved, var han også nærværende i Getsemane, da Jesus stred sin sidste kamp?

Paulus udtrykker også sin bekymring for menigheden i Korinth, at Fristeren, ligesom han bedrog og fristede Eva, skulle have fristet dem og ført dem bort fra “det oprigtige og rene forhold til Kristus” (2 Kor 11:3). Falsk lære, selvophøjelse, kødelighed, verdslighed og splittelser er allesammen forhold, som Djævelen bruger til at underminere evangeliet og svække kirken.

Djævlens underfundighed understreges igen og igen af Skriften: “Slangen var det snedigste af alle de vilde dyr, Gud Herren havde skabt”. “Slangen forledte Eva ved sin snedighed” (2 Kor 11:3); “Satan selv giver sig jo ud for at være lysets engel” (2 Kor 11:14). Hans snedighed ser vi ikke mindst i Jesu fristelser, hvor han frister Herren med ting og sager.

Djævelen er ond; en morder, en hader af mennesket. Han vil ikke menneskene noget godt. Han vil eje dem for at ødelægge dem, og gennem dem ødelægge andre.

Den historie ser vi gentaget i andres

Djævelen er også Fristeren, som søger at lede og lokke os ud i synd og frafald.

liv, som har “solgt sig selv til Djævelen”. Måske har de oplevet en vis succes ved at kunne tildele sig selv gudestatus, men andre menneskers liv og lykke har de kuld kastet, og ved vejs ende har de intet andet end en fortabt evighed foran sig. Karen Blixen og flere andre er tragiske eksempler herpå.

Djævelens magt

Pengegriskhed er en af Djævelens snarer. Det overser vi alt for nemt, og derfor bliver den fare større for os end flere af de andre farer. Ananias og Safira er eksempler fra kirkens tidlige historie på den fare.

Til Ananias siger Peter: “Hvorfor har Satan fyldt dit hjerte, så du har løjet for Helligånden og stukket nogle af pengene til side?” (ApG 5:3). Paulus formaner: “De, som vil være rige”, siger han “falder i fristelse og baghold og henfalder til utallige tåbelige og skadelige tilbøjeligheder, som styrter mennesker i undergang og fortabelse” (1 Tim 6:9).

Djævelen kan påføre mennesker tragedier, ulykke og sygdom. Det har han stor lyst til at gøre, men han skal have tilladelse til det af Gud, og den tilladelse synes sjældent at blive givet.

Der er tilfælde i Bibelen, hvor den blev givet. Jobs liv og historie er måske det mest markante eksempel herpå. Men også Paulus kendte til “en Satans engel”, som det blev givet “at slå ham, for at han ikke skulle blive hovmodig” (2 Kor 12:7).

Om manden i Korinth, som ved sin seksuelle udskejelser bragte hele menighedens renhed i fare hedder det, at han “med vor Herres Jesu kraft (skulle) overgives til Satan, så det kødelige kan ødelægges, for at ånden kan frelses på Herrens dag” (1 Kor 5:4-5). Hymenæus og Alexander havde Paulus måttet “overgive til Satan, for

at de skulle lære ikke at spotte” (1 Tim 2:20).

Seksuel synd og seksuel forførelse kan lede til frafald fra troen og til, at man “følger Satan” (1 Tim 5:15). En advarsel vi nok skal lytte så meget mere til og tage så meget mere alvorligt, som sidespring i ægteskabet bliver mere og mere almindeligt, også i kristne ægteskaber.

Satan vil altid have en stor interesse i at fordærve, ødelægge og splitte kirken. Til det formål er vildfarelser og afvigelser fra evangeliet et af hans foretrukne værktøjer.

Men kan han sætte splid mellem kristne, gennem sladder og bagtalelser sætte kristne sådan op mod hinanden, at de ikke længere kan mødes ved Herrens bord, så er hans mål nået.

Djævelen kan også ophidse naboer, pøbelen og myndighederne til ubændigt had mod kristne, så de kristne lægges under pres og udsættes for forfølgelser, ja ligefrem mord. Han kan fare frem, som “en brølende løve” opslugende hvem som helst, han kan få fat på.

Paulus erfarede i forbindelse med sin tjeneste i Thessalonika, hvordan Djævelen søgte at hindre, at evangeliet blev udbredt og de kristne opbygget: “For vi har villet komme til jer, jeg, Paulus, indtil flere gange, men Satan afskar os fra det” (1 Thes 2:18).

Til menigheden i Snyrna sendte Herren den hilsen, at den ikke skulle frygte for, hvad den skulle lide. “For Djævelen vil kaste nogle af jer i fængsel, så I prøves, og I får trængsel i ti dage” (Åb 2:10). Men læg mærke til, hvem det er som bestemmer, og hvem der har myndigheden. Det er Jesus.

Undervurder ikke Djævelen

Vi skal ikke undervurdere Djævelens magt. Vi skal ikke lade hånt om

Djævelens eksistens, som om, at han blot er en mytologisk figur, en Fanden, som folkehumoren gør grin med. Han er en arg modstander, og kun ved Jesus Kristus, Guds Søn og hans sejr over ham og hans tro følgesvende synd og død kan vi have frimodighed, idet Jesu sejr også er vor sejr.

Efterhånden som verden og tiden bliver mere og mere moden for Antikrists komme og for dommen vil Djævelens raseri og desperation også vokse sig større og større. Det overbeviser synerne i Johannes' Åbenbaring os om, og tiden frembyder også flere og flere tegn på, at det forholder sig sådan.

Vi oplever det på mangfoldige måder, ikke mindst gennem det åndsklima, som sætter flere og flere aftryk på land og folk. Vi mærker det gennem nedbrud i ægteskabernes og hjemmenes stabilitet.

Vi oplever det gennem den stadig dalende interesse der er for kristendom og evangelium i vort folk, gennem vankundigheden om Gud hos det store flertal i befolkningen.

Vi mærker det gennem det okulte og alternative, som vinder mere og mere indpas, gennem satanisme og dyrkelse af østens spiritualitet, gennem Asadyrkelsen, som er kommet tilbage og gennem den voksende militante ateisme.

Erkendelsen heraf skal vække os uden at skræmme os og bringe os ud af fatning. For Kristus har sejret, og ingen kan fratage ham hans sejr, og han har sejret i alt og overalt, intet har han ladet ugjort.

Så ser vi frem til den dag, hvor løftet, der lød første gang i Eden helt og fuldt går i opfyldelse og vi ser Slangen knust under vore fødder” (Rom 16:20).

Den kristnes dilemma: Frelst, men stadigvæk en synder

Af Louis Nielsen

I sin "ypperstepræstelige bøn" i Johannes 17 indledte Jesus med at bede: "Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus".

Jesus gør i denne bøn meget ud af, at han har gjort Faderens navn kendt for sine disciple og givet dem Faderens ord. Han gør også meget ud af det fællesskab, som er mellem disciplene og ham og mellem dem og Faderen. Og han overfører disse ting til alle dem, som siden skulle komme til tro på ham.

Når vi så bevæger os over i Johannes' Første Brev er det ligesom tråden herfra tages op igen.

"Vi ved" er udtryk, Johannes bruger og gentager gang på gang i sit brev. Evangeliets kendsgerninger er det vigtigt at være overbevist om og holde fast ved.

Således slutter Johannes brevet med at slå det fast:

"Vi ved, at enhver, som er født af Gud, ikke synder, men han (Herren Je-

sus Kristus), som selv blev født af Gud, bevarer ham, og den Onde kan ikke røre ham. Vi ved, at vi er af Gud, og at hele verden ligger under for den Onde. Men vi ved, at Guds søn er kommet, og at han har givet os forstand, så vi kan kende ham, som er den Sande, og vi er i den Sande, i hans søn, Jesus Kristus. Han er den sande Gud og det evige liv" (1 Joh 5:18-20).

Ikke mindre end tre gange indenfor tre vers bruger Johannes vendingen "Vi ved".

Evangeliets sandheder pointeres igennem hele brevet. Jesu Kristi legemliggørelse, soningen, Jesu sejr over den Onde, Helligåndens nærvær hos alle, som hører Kristus til, Jesus som Talsmand hos Faderen og hans komme i herlighed. Disse sandheder er fundamentet for, at der overhovedet kan tales om kristen tro og liv.

Troen er en relation

Kristendom er en åbenbaret tro, ikke en tro mennesker har skabt. Vi må fødes ovenfra, Gud må gribe ind i vores liv, vække tro og syndserkendelse. Ligesom Jesus talte om nødvendigheden af en ny fødsel (Joh 3), taler Johannes i sit brev om det samme (1 Joh 3:9; 5:18).

Men for Johannes er det også indlysende, at det at kende Gud ikke kan efterlade os tomme og uden frugt. En sådan tro er ikke nogen tro, men bare noget "vi siger", og det vil kun være tomt bedrag.

"Sandheden" er for Johannes ikke kun bekendelse med vort intellekt, det er en personlig relation mellem mig og Gud, et liv levet i kærlighed til Gud og til ens medtroende, et liv hengivet til Guds vilje. Og det er vigtigt for os, at vi efterprøver vor tro i lyset af disse kriterier.

Sagen sat på spidsen

Johannes går ud til yderpunkterne, helt derud, hvor vi begynder at spørge, at hvis det at være kristen betyder det her, er jeg så en kristen?

For kan jeg leve syndfrit, som Johannes nogle steder synes at hævde? Og findes der en sådan ting som absolut bønshørelse? Har vi ikke allesammen erfaringer med bøn, som ikke er blevet hørt? Hvordan forklare sådanne åbenlyse urimeligheder?

Det er ikke nogen nem opgave. Den bedste løsning synes at være, at Johannes har idealiseret situationen, eller at han tænker og skriver om noget, som ikke er endnu, men som vil komme, når Herren kommer igen, og vi ligner ham til fuldkommenhed.

Ideelt set burde synd være utænkeligt i den kristnes liv. Men alle kristnes erfaring viser os, at sådan er det ikke, for vi har stadig synd i os, Djævelen og verden frister, og vi er endnu ikke fuldkommengjorte i kærligheden.

Vi er Guds børn, men endnu ligner vi ikke Jesus i den fuldkommenhed, hvormed vi engang skal ligne ham. Heller ikke formår vi at elske med en kærlighed som hans. Vi har derfor også behov for at have en talsmand og forsvarer hos Gud.

Vi har også behov for at bekende

vor synd i tillid til hans trofasthed, at når han har lovet os tilgivelse, vil han også skænke os tilgivelse (1 Joh 1:8-2:3). Men "at holde hans bud", "blive i hans kærlighed", "elske brøderne" og "gøre retfærdigheden" er stadig det som driver en kristen.

Ideelt set burde vi tro, at alle vore bønner blev hørt, fordi Jesus har lovet os at opfylde alle vore bønner, men igen her oplever vi frustration og gåder. Vi ved nemlig ikke rigtig, hvordan vi skal bede, vi famler, leder efter ordene, tør måske heller ikke bede igennem, hvis vi fornemmer, at Guds vilje med os er noget vi ikke ønsker og er bange for.

Ofte mangler vi selv den mest grundliggende tillid til Gud, og derfor er der også mange ting, vi frygter. Disse og flere andre elementer vil udgøre hindringer i vort bønsliv, så vi ikke oplever det helt, som vi skulle det.

Det nævnes nok ikke så direkte i Johannes' brev som det gøres i Paulus' breve dette med spændingen mellem det, som er kommet og opfyldt og det, som kommer og endnu ikke opfyldt, men det er der. Vi kender Gud, vi kender Jesus, og vi har Helligånden i os, vi er i lyset, hvor Gud er, og vi har fællesskab med Faderen og Sønnen, og i det har vi det evige liv, og har det allerede nu.

Fremtidig eskatologi (eskatologi som endnu ikke er opfyldt) er der helt afgjort at finde både i Johannes-Evangeliet og i Johannes' Brev, men allerede oplevet eskatologi - "det evige liv" - er en erfaring, Johannes selv har gjort, og som han så inderligt ønsker at dele med sine medkristne.

Livscyklus for os kristne er at vide sin synd forladt, at kende Faderen og at kende ham, "som har været fra begyndelsen" (1 Joh 2:12-14). "At kende" er det element i troens liv, som vokser med årene som kristen.

Kampen med iboende synd er der også hele livet, men mærkes nok mest akut i de yngre af vore år som kristen. Det er i hvert fald det Johannes betoner: "Jeg skriver til jer, I unge: I har overvundet den Onde..... Jeg har skrevet til jer, I unge: I er stærke, Guds ord bliver i jer, og I har overvundet den Onde" (1 Joh 2:13 og 14 c).

Johannes veksler i sit brev konstant mellem en pointering af visheden, vi har i troen på Jesus og en advarsel til os mod selvbedrag. Kristenlivet gebærder sig konstant mellem to grøfter: at vi nedtoner læren og omvendt, at vi lægger så megen vægt på lære, at erfaringen af Gud og livet i den erfaring lades ude af betragtning. Og begge varsler fare.

Der vil være synd

Han advarer os mod mørket (1 Joh 1:5 ff.). Fra Johannes Evangeliet ved vi, at det med menneskenes vandring i mørket er et tema, som ret ofte møder os der. Kun Jesus, som er Lyset, kan bringe os ud af mørket og ind i lyset. Gud er i lyset, og mørket kan ikke finde nogen vej til ham; den som er i fællesskab med Gud, må derfor også være i lyset. Noget tusmørke eller en grå mellemzone er ikke mulig her. Jesu blod renses os fra al synd, altså ikke alene har renses os, men renses (nutid) os kontinuerligt, så vi kan være og blive i lyset, hvor Gud er.

Som kristne er vi blevet løftet over i en anden livssfære, fra at være under Satans magt til at være under Guds, fra at være på vej til fortabelse til at være på vej til evigt liv.

Johannes ser på kristenlivet, som vi har set, som ideelt set et liv uden synd. Men han ved også, at synd vil være forekommende i kristenlivet. Han advarer os endda imod at tro, at "vi er uden synd", og han viser os vej til

genoprettelse, hvis og når vi synder.

Han viser os også, hvordan vi kan hjælpe hinanden, når en broder falder i synd (1 Joh 5:16). Og vejen til genoprettelse går gennem det at bekende sin synd. Igen synes Johannes ved sin anvendelse af nutid at pege på, at bekendelse af ens synder er noget kontinuerligt i det kristne liv.

Her står vi altså med en af de store dilemmaer i det kristne liv: erkendelsen af at egentlig burde vi være uden synd og alligevel er vi fuld af synd og har til stadighed behov for at bekende vor synd og søge tilgivelse hos Gud.

Det sårer vor forfængelighed at måtte bekende - og så overfor Gud - at vi ikke slår til, at faldet har sat sig sine spor i os. Vi kan have svært ved at tilgive os selv, at vi nu igen er i den situation at måtte bede om forladelse og måtte ty til Guds nåde. Vi kan ikke tage det let det med synd og med tilgivelse. For Gud har betalt en uendelig dyr pris for at kunne meddele os tilgivelse.

Gud tilgiver

Gud, siger Johannes "er trofast og retfærdig" og derfor "tilgiver han os vore synder og renser os fra al uretfærdighed".

Hvor må vi være taknemmelige for, at sådan er Gud. Hele vor redning hænger sammen med, at sådan er Gud. "Trofast" over for sit løfte om at tilgive (2 Mos 34:5-9); "retfærdig": takket være forsoningen, takket være Jesu Kristi stedfortrædende død er det retfærdigt af Gud, i overensstemmelse med hans evige natur at tilgive synd, at gøre det og skænke det, som hans hjerte tilskynder ham til at gøre, uden at han på mindste måde kommer i strid med sig selv, med det at han er "verdens dommer". Her står vi overfor

det, vi med rette kalder “korsets gåde”, alt det, som vi måske nok forstår og så alligevel ikke forstår.

Han er trofast og retfærdig; han “tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed”, fællesskabet med ham i lyset er genoprettet. Der er stadig fred og glæde mellem ham og os, og hans ansigt smiler os imøde. For hvad Gud har tilgivet er fuldkomment tilgivet, og vore hjerter skal ikke mere have lov til at fordømme os (1 Joh 3:19-22).

Nu er vi så mange forskellige kristne, og vi reagerer også forskelligt i forhold til det med at synde. For nogle er synd en så alvorlig og tyngende ting, at de har svært ved at tro sig tilgivet. Ustandseligt kredser deres samvittighed om den synd, de har begået.

Johannes har måske tænkt på dem, når han understreger Guds trofasthed åbenbaret i hans villighed til at tilgive synd. Måske tænker han på de samme mennesker, når han i 3:20 taler om “hjerterets fordømmelse af os”.

For der findes kristne, hvis samvittighed ustandseligt fordømmer dem for alt det, de ikke får gjort, også selvom de vitterligt elsker deres brødre og søstre, og ikke kun “med ord og tunge”, men “gerning og sandhed”. Jo, der kan mellem kristne være en sygelig optagethed af synd og idelig selvbebrejdelse for ikke at leve op til den perfektionisme, som er deres standard.

Men det modsatte er beklageligvis nok det mere almindelige, nemlig at vi for let forsoner os med synden, for “vi er jo alle syndere, ikke sandt” og forsoner os med middelmådeligheden og slet ikke har noget ønske om at tjene Gud og tjene andre med alt, hvad vi har i os.

Johannes synes også at have kendt til den slags kristne. Derfor minder han os om idealet: at vi ikke skal synde. Synd bør ikke være det normale i en kristens liv, men undgås kan det heller

ikke. Og Gud ske lov har vi “en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige; han er et sonoffer for vore synder, og ikke blot for vore, men for hele verdens synder” (1 Joh 2:2).

Jesus henviste i sin afskedstale til sine disciple (Joh 14-16) flere gange til Helligånden. Men her er det Jesus selv, som er vor talsmand hos Faderen.

Jesus er der for os

Meningen er at understrege Jesu fortsatte solidaritet med os, hans aktive medleven i vort liv og den hjælp i al vor nød han stadig tilsender os. Sådan som han bad for Peter og hans meddisciple, at de ikke måtte blive et bytte for Djævelens ondskab (Luk 21:31-33), således beder han også for os.

Jesus har i sin soningsdød sikret os en retfærdighed, som dækker for livet, som ikke har nogen udløbsdato. Og han er soning ikke blot for vore synder, men for hele verdens synder.

Senere i brevet reflekterer Johannes videre omkring dette med at synde, og det er som om, at tonen bliver skarpere jo længere vi bevæger os frem i brevet. Måske har han stået overfor en gruppe kristne som sammen med det, at de fornægtede inkarnationen og dermed forsoningen ikke tog synden særlig alvorligt og ligefrem benægtede, at de var syndere.

Hans opgave i brevet er en sand balancekunst mellem at fastholde fuld frelsesvished hos dem, som er sande kristne, og samtidig afsløre løgneren hos dem, som kun er det på skramt.

Guds Søn kom for at tilintetgøre Djævelens gerninger, og dermed har synden og døden fået tildelt banesåret. Synd, skønt virkelig i vor natur, er ikke des mindre en slagen fjende, og bør derfor ikke øve herredømme over vort liv. (1 Joh 3:4-10).

Hertil kommer, at vi som “født af

Gud”, har Guds natur i os, har “Guds sæd” i os, så vi ikke synder. Og Guds Søn bevarer den, som er født af Gud, og den Onde kan ikke røre ham (1 Joh 5:18).

Det synes altså sammen så foruroligende, når vi trækker implikationerne af det, som følger med at være kristen fuldt op. Og det er jo det, Johannes gør. Men så sidder mange af os tilbage med en underlig forlegenhed, for vi føler ikke, at disse skarpe kategoriske udsagn viser sig sande i vore liv. Må vi da konkludere, at vi ikke er sande kristne, ikke for alvor født på ny?

Jesus stillede Peter over for et spørgsmål, som ved at blive gentaget tre gange gjorde Peter ikke alene forlegen, men ked af det: “Simon, Johannes’ søn, har du mig kær?”

Simon havde få dage før fået sit indre afsløret, og han turde ikke længere forlade sig på, at han elskede Jesus med en sådan absolut kærlighed, som denne havde krav på. Såvidt Peter kunne se ind i sit hjerte i denne stund, mente han at kunne sige: “Ja, jeg har dig kær”, men iøvrigt overlader han det til Jesus at afgøre det: “Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær” (Joh 21:15-18). Med det må vi nok på denne side herlighedens og åbenbarelsens dag lade det blive.

Vi ved vi, at vi har synd, og at vi behøver tilgivelse og renselse. Vi ved også, at vi behøver Jesus som vor talsmand hos Gud og vi behøver offeret på Golgata. Men vi ved også, at synden, døden og Djævelen er slagen, at synden derfor ikke har nogen adkomst til at herske over os, og vi ved, at Guds Søn vogter os og bevarer os.

Samtidigt som vi ser og erkender vor skrøbelighed er vi os også bevidst, at Gud har rustet os godt til at møde syndens angreb på os. Lad os blive ved det og lade os nøje med det.

Hvorfor, Gud?

Jobs Bog 2. del - kap. 3

Klagesang, når livet ikke mere er værd at leve

Af Carsten Thomsen

Gid den dag, jeg blev født, var slettet
Job 3:3

*Jeg får ikke fred, ikke hvile, ikke ro for
den rædsel, der kommer.*
Job 3:26

En ulykke kommer sjældent alene, siger man, og Job kunne skrive under på det. Han blev ramt flere gange efter hinanden - og efter at have mistet børn, penge og sundhed, så svarer han med forbilledlig tro og tak:

*Nøgen kom jeg ud af moders liv,
nøgen vender jeg tilbage!
Herren gav, Herren tog,
Herrens navn være lovet.*

To gange - i kapitel 1 og 2 - står der, at Job ikke syndede med det, han sagde. Trods opfordringen fra hans kone om at forbande Gud, så siger han kun få ord og er derefter tavs. Jobs venner kommer og græder med ham og sidder tavst sammen med ham i syv dage.

Stilhed en hel uge. Ikke et ord. Det eneste man hører er en hulken, et smertens suk. Ellers tavshed.

Og så lige pludselig - efter en hel uge - afbrydes stilheden af Jobs første klageord: Gid jeg aldrig var blevet

født!

Hvilken kontrast fra prologens Job til poesiens Job. Fra lovprisning til livslede. Kapitel tre i Jobs bog kæmper sammen med Salme 88 om at være det mørkeste kapitel i hele Bibelen. Salme 88 slutter med ordene: "Din harme slår ind over mig, dine grusomheder gør det af med mig; Ven og frænde har du taget fra mig, mine bekendte er borte i mørket" (vers 17, 19) - Job slutter med ordene: Jeg får ikke fred, ikke hvile, ikke ro for den rædsel, der kommer. Job 3:26.

Et kapitel om døden

Hele kapitlet beskriver Jobs fortvivlede morbide kredsen om sit eget livs meningsløshed og elendighed.

1. Så overvældende er hans lidelse, at han ønsker, han aldrig var blevet født. Han forstår slet ikke, hvorfor han skal leve, når livet er så mørkt og trist og håbløst.

2. I midten af kapitlet kommer alle Jobs "hvorfor, Gud?" på stribe med hudløs ærlighed:

*Hvorfor døde jeg ikke ved fødslen,
hvorfor udåndede jeg ikke fra moders
liv? (11)*

*Hvorfor var jeg ikke som et dødfødt
barn, der bliver gravet ned (16)*

Hvorfor giver Gud lys til de elendige,

hvorfor giver han liv til de fortvivlede (20).

3. Og han slutter kapitlet med at opsummere sin situation, som han selv erfarer den: Gud har skjult hans vej og spærret ham inde (v. 23) og vers 24-26:

*Mine suk er blevet mit daglige brød,
min stønnen vælder frem som vand.
Det, jeg frygter for, rammer mig,
og det, jeg gruer for,
kommer over mig.
Jeg får ikke fred, ikke hvile,
ikke ro for den rædsel, der kommer.*

Protest mod Jobs livslede

Satans ønske med at ramme Job var, at han skulle forbande Gud - og det er næsten som om, at den ondes angreb er lykkedes. Men så alligevel ikke.

Job forbander ikke Gud, ja han forbander som sådan heller ikke den dag, han blev født. I stedet beder han andre stærkere kræfter om at forbande den (v. 8). Jo, han klager over sin fødselsdag, ønsker at han aldrig havde set livet og håber, at døden snart kommer til ham. Men forbande Gud gør han ikke, selvom der ligger en bebrejdelse af Gud, at han overhovedet lod Job føde, når han nu trækker ham igennem al den lidelse.

Der lyder nok i vores indre en protest mod Jobs sortsind og nej til

livet. En troende må da til enhver tid kunne løfte troens banner højt og i det mindste have håbet om livet efter døden. Det håb må en troende da kunne fastholde, hvor slemt det end ser ud. Sådan taler den kristne, som aldrig har været der, hvor Job har været. Personligt har jeg ikke været der - og jeg har svært ved at sætte mig ind i den slags lidelser.

Jeg er lige blevet færdig med Primo Levis rystende Holocaust-beretning "Hvis dette er et menneske". Hvordan ville ens tro på Gud blive påvirket, hvis man kom ud for det samme som Primo Levi? Han beskriver, hvordan jøderne alle blev revet fra deres hverdag og med et endte i kz-lejren:

For første gang forstod vi, at sproget mangler ord for at udtrykke en sådan krænkelse, en sådan nedbrydning af et menneske.

På et øjeblik, med en næsten profetisk intuition, gik virkeligheden op for os: Vi havde nået bunden. Ingen kunne synke dybere. En ynkeligere menneskelig situation findes ikke, er utænkelig. Alt havde de taget fra os, klæder, sko, selv håret. Ingen hørte på os, når vi talte. Også vores navn ville de tage fra os....

Forestil dig et menneske som med et fjernes fra alle han elsker, fra sit hjem, sit daglige liv; som bliver frataget klæder, kort sagt alt hvad han ejer og har. Han forvandles til en tom skal, reduceres til lidelser og behov, glemmer både ære og værdighed, thi den, der mister alt mister ofte sig selv.

Livets realiteter

Jeg forestiller mig Jobs lidelser sådan. Han har nået bunden, er blevet nedbrudt og al værdighed taget fra ham.

Hvilken opmuntring, hvilket håb, hvilke løfter kan vi tage med fra kapitel

Der er dage, som kan være så mørke, at den lidende troende ikke kan se noget lys.

tre i Jobs Bog? Ja, måske vi for en gangs skyld skulle lade disse overvejelser ligge og i stedet lade kapitlet ramme os med al den kraft, det har i sig. Lade os for et øjeblik glemme alt det, der kunne siges som modvægt mod denne klagesang, og så blot konstatere følgende:

1. Der er dage, som kan være så mørke, at den lidende troende ikke kan se noget lys.

Mange kristne har aldrig været ført så langt ned i mørket, men det betyder ikke, at det ikke eksisterer for nogle kristne. Både i sindets mørke, i åndeligt mørke og i smertens mørke og lidelse. Et hvorfor-råb prøver at nå op til overfladen, men det fortaber sig i tavsheden.

2. Der er erfaringer/oplevelser så ekstreme, at den lidende ikke kan se noget håb.

Job siger: "Mine suk er blevet mit daglige brød, min stønnen vælder frem som vand. Jeg får ikke fred, ikke hvile, ikke ro for den rædsel, der kommer". Der er intet overskud tilbage til at tænke andre tanker eller til at mønstre det flotte ord "håb". Alt synes nyttesløst. Det synes som om, at der ikke er

nogen grund til at fortsætte. Fremtiden ser helt sort ud.

3. Der er dale så dybe, at den fortvivlede ikke kan finde trøst.

Selv Jobs klageråb bliver mødt med kritik og manglende medfølelse. Hans kone er blevet en modstander og beder ham forbande Gud, hans venner kritiserer ham og langer ud efter hans teologi og livsstil. Der må være noget galt med dig, Job, siger de.

Det er realiteterne, som vi også må få ind i vores teologi og tænkning som kristne, midt i alle Bibelens løfter og trøstende ord, midt i vore vær-altid-glade-kristendom, så tillader Gud, at mørket sænker sig over os. Som Job senere i kapitel 19 udtrykker det om Gud: "Han spærrer min vej, så jeg ikke kan komme frem; han lægger mørke over mine stier". Her i kapitel tre føler han det som om at Gud spærrer ham inde.

Bunyans mørke

John Bunyan er mest kendt for sin allegoriske historie "Pilgrimsvandringen" - men hans selvbiografi "Grace Abounding to the Chief of Sinners" er

også værd at læse. Bunyan led af tvangstanker og store depressioner og det plagede hans tro i mange år. Han skriver også om følelsen af at være blevet spærret inde:

Jeg følte mig fristet til at sælge Kristus, dvs. til at give ham væk for et eller andet i dette liv. Denne anfægtelse forfulgte mig konstant i et års tid, så jeg næppe var fri for den en dag om måneden, og flere dage i træk forsvandt den ikke engang en time.

Næsten ligegyldigt hvad jeg tænkte, ville denne fristelse blande sig i mine tanker; jeg kunne hverken spise, hugge brænde, bøje mig for at samle en nål op eller bare se på et eller andet, uden at fristelsen kom: Sælg Kristus. Sælg ham! Sælg ham! Nogle gange løb det igennem hovedet mere end hundrede gange i træk: Sælg ham, sælg ham, sælg ham!

Det var, som om jeg var blevet låst

inde i et fængsel, hvorfra jeg først kunne komme ud på dommens dag. I to år var følelsen af at være fordømt den eneste vedvarende følelse i mit sind. Bortset fra nogle få øjeblikke med lettelse hvilede denne byrde konstant på mig.

Disse tanker forstærkede min sygdom. Mit sind var helt tillukket, så min tidligere erfaring af Guds godhed var forsvundet og skjult. Ja, det var som om jeg aldrig havde haft en sådan erfaring. Jeg var ligesom klemt inde mellem to tanker: Leve kunne jeg ikke, dø turde jeg ikke. Således sank min ånd, så jeg til sidst var ved at opgive det hele.

Lad os ikke fornægte også den del af livet, som nogle mennesker gennemgår. Og vi vil alle i større eller mindre grad erfare de depressive dage, de mørke stunder, de lange timer ved dødslejet. Gud bryder ikke ind her

med en bebrejdende pegefinger til Job. Gud har også ladet Salme 88 stå nogen iblandt tak og lovprisning som et vidnesbyrd om troens mørke stunder.

Job er der stadig på askedyngen. Hans historie slutter ikke i kapitel tre. Han fortsætter med at råbe til Gud. Han forlader ikke scenen. Også Bunyan holdt ud og kom igennem til lyset og trøsten og frelsesvisheden. Selv i mørket er Gud der på trods af, at alt i vores troserfaring nogen gange mod-siger det.

Hvad skal vi sige til Job? Hvad ville du fortælle ham, hvis du var en af hans venner? For alle, som ikke lider, er der en fare for at vi lukker øjnene for den virkelighed, som andre troende oplever og erfarer. Det gjorde Jobs venner. Det vil vi se på i næste artikel. Jeg øjner allerede overskriften "Med venner som disse....."

“

**Det er ikke mine evner, der
gælder, men min tillid til
Guds evner.**

Corrie Ten Boom

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole.

Sekretariatet og ekspedition v. Henning Lütje, Hallands-parken 64, 2630 Taastrup tlf. 74415540.

Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid i Hjøllum Christensen.

Udgivelse: Bladet udgives 3 gange om året. Årsabonnement: 125 kr.

Hjemmeside: www.kristentperspektiv.dk